

Forhold til det foregaaende Aar, 1878—79, for hvilket Regnskabet foreligger, har det paa de to af mig nævnte Punkter gjort en Forskjel af 255,000 Kr. Jeg er imidlertid ikke enig i, at det var ønskeligt, at Grønlandernes bedre Stilling i det Hele skulde være i mindste Maaade svækket ved den forandrede Status af den grønlandiske Handel. Kan den grønlandiske Handel ikke spare Regning paa den Maaade, vi have den, maa vi se at træffe andre Udveie. Men saalenge Grønlanderne ere bundne ved Monopol fra vor Side, saalenge fortjene de i alt Fald i høi Grad ogsaa offentlig Omfarg.

Jeg havde ventet at høre af andre ærede Medlemmer et Spørgsmaal til Justitsministeren — maaske det er undgaaet min Opmærksomhed, at det er fremsat enten nu eller tidligere — om vi i en nær Fremtid skulle have Retslovene forelagte, efter at Kommissionen nu allerede for længere Tid siden har endt sit Arbejde? Har det været bragt paa Bane før, beder jeg undskyldt, at jeg ikke har hørt, hvad Svaret har været. Jeg vil ikke sige, at vi ikke faae Arbejde nok i denne Samling uden dette, men jeg vil dog ved Siden deraf sige, at det er nu 30 Aar siden, at Grundloven lovede os en Reform i vor Retspleie. — Der er et Spørgsmaal, som jeg kunde ønske nærmere klaret, og mulig ændret, hvis det ikke er ændret, som man kunde ønske; det er Spørgsmaalet om, hvorledes er den Privates Retsstilling i Tilfælde af, at Midler, der ere under Skifterettens Behandling, forsvinde? Saavidt jeg veed, have de efter den nuværende Lovgivning intet Retskrav paa Staten, men kun paa Manden. Man har i enkelte saadanne Tilfælde viist sig imødekommende imod de paagjældende Arvinger. Mig forekommer det imidlertid ikke, at det skulde være en Raades Sag, men en Ret, at naar Lovgivningen forpligter Umyndige til at indgive deres Formue til Skifterettens Behandling, Staten da staaer dem til Ansvar for, at de ikke lide noget Tab ved Statens Embedsmænds Behandling af Sagen. Er der et Gul i vor Lovgivning, forekommer det mig ønskeligt, at der bliver raadet Bod derpaa. Den samme Ubillighed finder ogsaa Sted i enkelte andre Retsforhold, hvor man paalægger Statens Borgere i visse Tilfælde at udlevere visse Formuegjenstande, uden at Staten bestemt garanterer for, at Vedkommende faae disse tilbage.

Paa Kirke- og Undervisningsministeriets Budget skal jeg med Hensyn til Theatrets Budget yde den høitærede Minister den Anerkjendelse, at han efter Finantsudvalgets Ønske isjor har rettet Budgettet efter Finantsaaret, det er vist aldeles konstitutionelt rigtigt efter Grundlovens § 48, og det er altsaa forsaavidt formelt i Orden. Iøvrigt skal jeg ikke komme ind paa Theaterbudgettet. Kunde Udgifterne nedsættes med 40,000 Kr. — der er allerede 40,000 Kr.s Underbalance, og naar vi skulle have Renter og Afdrag for $\frac{3}{4}$

Aar, vil det være 60—70,000 Kr., saaledes som det ærede Medlem for Solbæk Amts 3die Valgkreds (Lauber) beregnede det —, rækker jeg med Fornøielse Haanden dertil; det vil da sige, naar det lader sig gjøre under den Forudsætning, at ikke det Hele gaar istykker, thi da bliver det altsor byrt, naar ikke andre Formaal opnaas derved. — Der har været omtalt nogen Invending mod de Beløb, der ere opførte paa Kommunitetets Budget til fattige Studerende. Jeg skal ikke komme nærmere ind paa denne Forhandling, men kun sige, at jeg tror, at disse Bevillinger ere i den Grad nyttige, at jeg meget betvivler, at Ministeren vilde møde nogen videre Modstand mod en Forhøielse af dette Beløb, naar han, som antydet, maatte have Brug for flere Penge til dette Formaal. Det er min Opfattelse af Sagen. Jeg vil imidlertid indrømme, at jeg kan indtil en vis Grad tiltræde, hvad det ærede Medlem for Kjøbenhavns 5te Valgkreds (Bille) sagde med Hensyn til Barsomheden med at opmuntre Mænd, der enten ikke have Gøne, undtagen væsentlig i egen Indbildning, eller ogsaa ere blevne temmelig til Mars, til at gaa den Vej. Jeg tror, at det er Noget, som vi kunne være enige om Allesammen, at der kan være Fare i faa Henseende. Jeg har stunddom mødt Folk, som være i noget fremrykket Alder, og som ønskede at tage fat paa Studeringerne, men jeg har havt Sind til at fraraade dem det; thi det ligger ofte ligesaa meget i Folks Ulyst til deres nuværende Stilling som i virkelig Uttraa efter en anden. Af den Slags Folk gives der mange; staa de ligesom paa Balance i faa Henseende, kan der være enkelte Tilfælde, hvor et Tilskud kan staae; men det vil kun være enkelte Tilfælde; Spørgsmaalet skal ses i sin Almindelighed, og da loffer man ogsaa mangen En frem paa den Vej fra Barn af, som meget mindre er oplagt til at studere. Altsaa, jeg siger, at med Hensyn til disse Tilskud vil den ærede Minister ikke møde væsentlig Modstand i Folkethinget mod en Forhøielse af dette Beløb. — Det glæder mig meget, at man iaar ikke har havt Videre at sige med Hensyn til Spisskolerne. Jeg skulde ikke have omtalt denne Sag, naar jeg ikke havde havt en bestemt, jærlig Anledning dertil. Det samme Beløb er forlangt iaar, som man blev enig om isjor, og man er altsaa bleven enig om ogsaa at ville se Liden an, hvorledes det stiller sig med Hensyn til Anvendelsen af de 50,000 Kr., og hvem der faar Ret med Hensyn til Ordningen deraf, og hvorledes det stiller sig med Forskjellen mellem det, man kalder Tilfyn og Medhjælp og alt Sligt. Det er ikke derom, jeg vil tale, men om de 100,000 Kr.; der forekommer det mig, at Skoleraadene i de sidste Aar navnlig have ligesom taget fat paa en noget anden Maaade med Hensyn til disse Beløb end tidligere. De bekjendtgjøre, hvad man ellers ikke har ønsket, at vedkommende Ansøger skal besvare Spørgs-